

[Landbrugsministeren.]

sætte Bo i vedkommendes Træer og bygge Reder dør. Det er ikke noget, som er Genstand for en Beslutning, det gaar ikke saadan, at man overvejer og beslutter, at nu vil man være Raageejer, og saa maa man ogsaa være ansvarlig for den Skade, Raagerne ligesom andre Husdyr anretter — det staar jo i Loven om Mark- og Vejfred. Den Mand, der i al Fredsommelighed har plantet en lille Plantage med forskellige Formaal for Øje, har selvfølgelig aldrig tænkt sig Muligheden af, at han næste Aar maaske kan være Ejer af en Raagekoloni, og hvis vi nu vedtager en Lov om, at han skal være ansvarlig for den Skade, som derved vil kunne paaføres andre, vil vi komme ind paa en Lovgivning, der aabner et Perspektiv, som vi neppe havde tænkt os.

At den Anvisning, som det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen spurgte efter, og som findes trykt og udsendt af Ministeriet, som det ærede Medlem Hr. Hækkerup foreslog, skulde medoptages i Loven, vil jeg dog anse for mindre heldigt. Det er muligt, at en saadan Anvisning bør rettes, at der bør ske Ændringer i den i Tidens Løb; jeg synes derfor, det maa være nok, at der staar i Loven, at Landbrugsministeren bemyndiges til at udstede en saadan Anvisning. Men det er en Selvfølge, at hvis ærede Medlemmer af dette høje Ting ønsker at se den, saa staar den til Raadighed, og ønsker de at kritisere den eller stille Forslag om en bedre Anvisning, saa hører vi gerne saadan Kritik.

Sluttelig skal jeg overfor det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen sige, at ifølge den gældende Lovgivning er det Kommunalbestyrelsen, der træffer Bestemmelse; det er overladt til Kommunalbestyrelserne at tage Bestemmelse om, at Raagerne skal udryddes, og hvis de bestemmer det, saa skal de udryddes. Kommunalbestyrelsen har ikke blot Ret til at træffe en saadan Beslutning, men ogsaa Forpligtelse til at paase, at Beslutningen bliver gennemført, og Statens Skove danner ingen Undtagelse her, Kommunalbestyrelsens Ret gælder lige saa fuldt overfor Statens Skove som overfor private Skove. Naar det ærede Medlem mener, at Staten stiller sig paa en særlig Maade her, tror jeg ikke, dette er Tilfældet. Hvis det er rigtigt, hvad det ærede Medlem anførte, og hvad jeg ikke betvivler, at der i Broager findes saa mange Raager, i Skelde Skov og andre Steder maaske, at det er en hel Plage, saa er det mig ganske uforklarligt, at Kommunalbestyrelsen ikke tager fat dør, for den kan

forlange Raagerens Udryddelse, og hvis Skovvæsenet ikke gør det paa tilfredsstillende Maade, kan Kommunalbestyrelsen skride ind; det er virkelig ikke en Sag, som Skovejerne kan afgøre, Kommunalbestyrelsen kan sely tage Sagen i sin Haand. Jeg tror derfor, det ærede Medlem maa rette sin Kritik mod Kommunalbestyrelsen og ikke mod Statens Skovvæsen. Staten har ikke en Særstilling i saa Henseende, og jeg vilde finde det mindre velbetænkt, hvis Landbrugsministeriet — jeg forstod det ærede Medlem saaledes — skulde udstede den Parole, at Raagerne nu skulde udryddes i samtlige Statsskove. Det vilde være noget, som jeg vilde mene ikke vilde være rigtigt. Jeg ønsker ikke, at Raagerne skal udgaa fuldstændig af det danske Fugleliv. Det er vist heller ikke nødvendigt. Der kan naturligvis være Steder, hvor de forekommer i saa store Mængder, at deres Antal bør begrænses, eller at de helt bør udryddes dør, og det aabner Lovforslaget altsaa Adgang til.

Alt i alt har jeg forstaaet, at trods de Betæneligheder, der er fremsat, er der Tilslutning til, at et Forslag som dette gennemføres, og det takker jeg de ærede Ordførere for, idet jeg for mit Vedkommende selvfølgelig er villig til at drøfte Spørgsmaalet videre i et kommende Udvalg.

Svend Nielsen: Det var en Bemærkning af det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen, som giver mig Anledning til at bede om Ordet igen. Det ærede Medlem udtalte nemlig, at jeg ønskede Død over alle Raager i Landet; det var en bekendt Sag, tror jeg endda, det ærede Medlem sagde. Dette er ganske urigtigt; det har jeg værget mig imod i Fjor, og det maa jeg atter værge mig imod i Aar. Jeg ønsker ikke, at Raagerne skal udryddes. Raagen har og bør have Hjemstedsret her i Landet ligesom andre Fugle. Men jeg ønsker paa den anden Side, at Antallet af Raager indskrænkes i en saadan Grad, at Landboerne kan faa Lov til at have deres Afgrøder i Fred. Det er et rimeligt, retfærdigt og billigt Forlangende, og jeg mener, at man fra Lovgivningsmagtens Side maa have Pligt til at imødekomme det.

Naar det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen mener, at man af det, at den gamle Raagelov ikke er blevet meget brugt, vil kunne udlede, at der ikke var Brug for den Lov, er det ganske urigtigt. Der har været god Brug for den, men det har været overordentlig vanskeligt at faa Amtsrådene til at tage sig af det, og det er bl. a. vanske-